

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ ΣΤ'

Μάρτιος 1984

Αρ. Φύλλου 24

ΤΟ ΑΝΑΘΕΜΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»

Ἀπάντησις Β' εἰς Ἰ. Ἀθωνίτην.

Συνεχίζομεν εἰς τὸ παρὸν φύλλον τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἁρθρῶν τοῦ Ἰ. Ἀθωνίτη, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν ἀφορισμὸν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὑπὸ τῆς Ρ. Συνόδου τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου. Ἐξετάζων οὗτος τὴν στάσιν τῆς Συνόδου ἀπέναντι τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, γράφει, ὅτι ὁ Φιλάρετος τὴν ἐχαρακτήρισε ἀπλῶς ὡς «μέγα σφάλμα» (1961), καὶ ἀργότερα, ὡς «τὸ πρῶτο θῆμα πρὸς τὸν μοντερνισμόν» (1971). Καὶ πάλι ὅμως, ὡς συνηθίζει, δὲν μᾶς εἶπε τὴν ἀλήθεια ὁλόκληρη. Ἀπέφυγε νὰ παρουσιάσῃ τὴν σοβαρωτάτην ἀνάλυσιν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Β' Ἐπιστολὴν Π' Ὀνόου τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου ἡδὴ ἀπὸ τὸ 1972. Βλέπετε ἔχει ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν ὁ Ἀθωνίτης νὰ συλλέγῃ μὲν ὅν οὐδ' ἐστὶν τοῦ ταιριάζει εἰς τὸ ὡχαρι «διακονημά» του· τὰ καλὰ καὶ παρησιαστικὰ ἔργα τῆς Ρ. Διασπορᾶς πρέπει νὰ καλυφθῶν ὑπὸ τὸ μόδιον τῆς σιωπῆς...

Γράφει λοιπὸν ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος εἰς τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν ἐπιστολὴν του:

«Ἐκ τῆς ἐπόψεως ταύτης, ἡ τοιαύτη υἱοθέτησις τοῦ δυτικοῦ ἡμερολογίου, ἦτο μία κατὰ φῶρος παράθλασις τῶν ἱερῶν Κανόνων, διὰ τῶν ὁποίων (Κανόνων) ἐπιδιώκεται ὁ χωρισμὸς τῶν πιστῶν ἀπ' ἐκείνων οἵτινες διδάσκουσι ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ οὐχὶ ἡ ἐνθάρρυνσις προσεγγίσεως μετ' αὐτῶν εἰς τὰ τῆς λειτουργικῆς μας ζωῆς. Τὸ φρικτὸν προῖόν τῆς τοιαύτης μεταρρυθμίσεως ὑπῆρξεν ἡ διάσπασις τῆς ἐνότητος τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῶν Ὁρθοδόξων χριστιανῶν εἰς διαφόρους χώρας...

» Ἡ μονομερὴς εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τινῶν ἐκ τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ τὸ παλαιὸν ἀκολουθεῖται εἰσέτι ὑπὸ τῶν πλείστων, ἐσεῖσε τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ προεκάλεσε σοβαρωτάτας διχοστασίας ἐντὸς τῶν κόλπων τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκείνων, αἵτινες μετὰ τοσαύτης ἐλαφρότητος εἰσήγαγον τὸ νέον ἡμερολόγιον...

Ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμίσις προητοίμασε τὸ ἔδαφος καὶ ὑπέσκαψε τὰ θεμέλια, διὰ μίαν ἀναθεώρησιν τῆς συνόλης τάξεως τῆς ζωῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκ-

κλησίας» (Β' Ἐπιστ. Πόνου 1973).

Τὸ 1974, ἐπίσης, ἡ Σύνοδος τῶν ἐπισκόπων, διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ἐτόνισεν τὴν σοβαρότητα τοῦ θέματος τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τονίσασα, ὅτι αὐτὴ «τελικῶς ὁδηγεῖ εἰς σχίσμα».

Ἐσχάτως δὲ εἰς ἄρθρον τοῦ Γραμματέως τῆς Ρ. Συνόδου Σεβασμιωτάτου Γρηγορίου μετ' ἴτλον: Ἡ προδοσία τῆς Ὁρθοδόξιας διὰ τοῦ ἡμερολογίου», γράφονται τὰ ἐξῆς σημαντικὰ πού θὰ ὑπέγραφε καὶ ὁ φανατικώτερος Παλαιοημερολογίτης.

«Οὕτως, ἡ σπουδὴ τοῦ θέματος τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀναποφεύκτως ὁδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ εἰσαγωγή του ἦτο ἀντικανονικὴ ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν καὶ ἀπετέλεσε μίαν προδοσίαν τῆς Ὁρθοδόξιας. Τὸ ἐμμένειν εἰς αὐτὴν μετὰ ταῦτα, ἐιδικῶς σήμερον, εἶναι μία ἀμαρτωλὸς ἐμμονή, μία ἀντορθόδοξος πράξις. Καμμιά πλειονότης δὲν δύναται ν' ἀλλάξῃ τὴν θέσιν αὐτὴν, ὅπως δὲν δύναται πολὺ περισσότερο, ἡ κατοχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας τῆς μᾶς ἢ ἄλλης ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῶν αἰρετικῶν, νὰ κἀνῃ αὐτοὺς Ὁρθοδόξους.

» Ἀς μὴ φοβούμεθα διότι οἱ νεοημερολιταὶ δύναται ν' ἀποδείξουν ὅτι εἶναι μετὰ τὴν πλειονότητα. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν μετριέται μετὰ τέτοια μέτρα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πιστότητα στὴν Παράδοσιν καὶ τὴν ἐνότητα στὴν πίστιν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἁγίων Πατέρων, πού ἀνεχώρησαν τοῦτον τοῦ κόσμου πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς. Πιστεύομεν ὅτι ὁ μοντερνισμὸς αὐξάνει καὶ ὅτι ἡ προειδοποίησις τοῦ 7ου Κανόνος τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἤλθε ἡ ὥρα νὰ ἐκπληρωθῇ, διότι «τινῶν ἀνθρώπων αἱ ἀμαρτίαι πρόδηλαί εἰσι... τισὶ δὲ καὶ ἐπακολουθοῦσιν» (Α' Τιμ. 5, 24). Δὲν θὰ ἐκπλαγῶμεν ἐάν, πρὸς εὐαρέστησιν τῶν παπικῶν, μίᾳ παπικῇ πρότασιν δι' ὠρισμένον Πάσχα ἐντὸς μᾶς ὠρισμένης ἐβδομάδος τοῦ Ἀπριλίου θὰ υἱοθετηθῇ. «Αἱ προάγουσαι ἀμαρτίαι» εἶναι ἤδη παροῦσαι. Ποῖος θὰ ἐκπλαγῇ ὅταν «ἄλλαι ἀμαρτίαι ἐπακολουθήσουν»;

(Περιοδικὸν «ORTODOX LIFE» 1983, No 6, σ. 46).

Γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ ὁ κ. Σακαρέλλος τὴν θέσιν του, ὅτι ἡ Ρ. Σύνοδος δὲν θεωρεῖ ὡς καταδικαστέον νενώ-

τερισμόν τὸ νέον ἡμερολόγιον, γράφει ὅτι ὁ Φιλάρετος ἔχει στοὺς κόλπους τῆς δύο νεοημερολογίτας ἐπισκόπους, τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἰωάννην καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Χάγην Ἰάκωβον, συμφώνως πρὸς τὴν «Ἐκθεσιν» τοῦ Ἀντωνίου Γενεύης (1974). Πόσον ὁμως πλανᾶται!

Κατ' ἀρχὰς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης πού ἀναφέρεται ἄνευ τίτλου, εἶναι ὁ γνωστός ἀσκητὴς ἱεράρχης Ἰωάννης Μαξιμοβίτς († 1966), ὁ ἀποθανὼν ὡς ἀρχιεπίσκοπος Σάν Φραντσίσκο, καὶ ὁ ποῖος ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἠκολούθησε τὸ νέον ἡμερολόγιον.

Ὅταν ἦτο ἀρχιεπίσκοπος Δ. Εὐρώπης ἐδέχθη στὴν δικαιοδοσίᾳ του μίᾳ ἐνορία ἀποτελούμεν ἄπο Δυτικῶν πού εἶχαν γνωρίσει τότε τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ ἡ διατήρησις τοῦ νέου ἡμερολογίου ἦτο μίᾳ αἰτία γι' αὐτοὺς νὰ γίνουν ὀρθόδοξοι. Ὅσον καθαρῶς ἱεραποστολικοὶ λόγοι πού τὸν ἠνάγκασαν νὰ τοὺς δεχθῇ μετὰ τὸ νέον· ὁχι ὁμως ὅτι ἔγινε καὶ νεοημερολογίτης! Ὁ δὲ Χάγη Ἰάκωβος ΔΕΝ ΑΝΗΚΕΙ στὸν Φιλάρετον, ἀλλὰ στὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας. ΚΑΠΟΤΕ ἀνῆκε στὸν Φιλάρετον. Συνεπῶς πότε θὰ μᾶς γράψῃ κάτι σωστὸ καὶ ἀληθινὸ ὁ κ. Ἀθωνίτης; Τὰ ἀνωτέρω περὶ ἡμερολογίου στοιχεῖα ὁ κ. Σακαρέλλος τὰ ἤντησε ἀπὸ τὴν «Ἐκθεσιν» τοῦ Γενεύης Ἀντωνίου (1974), τῆς ὁποίας ἀποσπάσματα παρέθεσε ἐπανειλημμένως, καίτοι οὐχὶ πάντοτε ἐν πιστότητι πρὸς τὸ πρωτότυπον. Πολλάκις μάλιστα ἐτόνισε ὅτι ἡ ἀνωτέρω «Ἐκθεσις» ἐπεκυρώθη ἀπὸ τὴν Ρ. Σύνοδον. Πόθεν τὸ συμπεραίνει αὐτό; Οὐδεμίαν ἀπὸ δεξιᾶς, ὑπάρχει γιὰ κάτι τέτοια συμπεράσματα. Ἀντιθέτως ὁ νῦν ἐπίσκοπος τοῦ Λὸς Ἀντζελες Σεβ. κ. Ἀντώνιος, εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς Ἑλληνα κληρικὸν ὑπὸ ἡμερομηνία 2) 15 Ὀκτ. 1976 γράφει, ὅτι «Ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος μετὰ πολλήν ἐμφασιν ἐπανελάβε τὴν ἀπόφασιν τῶν Ἐπισκόπων, ἡ ὁποία ἐπιδοκιμαζέται τὸ πρῶτον μέρος καὶ ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΖΕΙ τὸ δεύτερον μέρος (τῆς Ἐκθέσεως Ἀντωνίου) στὸ ὁποῖον ἐξεφράζοντο μερικὲς οἰκουμενιστικὲς ἰδέες ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀντώνιον» (Περιοδ. Ἀγ. Κυπριακός, 1976, Νοεμ., σ. 2).

Συνεπῶς ἡ ἀνωτέρω «Ἐκθεσις» τοῦ 1974 ὁχι μόνον δὲν ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς Ρ. Συνόδου, ὁχι μόνον οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐπισκόπων τὴν ὑπέγραψεν, ἀλλ' ἀπερρίφθη κατὰ τὸ δεύτερον αὐτῆς μέρος, ὡς ἀντηχοῦσα οἰκουμενιστικῆς ἰδέας! Ἀντιθέτως τὸ ἀνάθεμα τῆς Ρ. Συνόδου ΟΜΟΦΩΝΩΣ τὸ ὑπέγραψαν ΑΠΑΝΤΕΣ οἱ ἐπίσκοποι ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ 1983, μηδὲ αὐτοῦ τοῦ Ἀντωνίου Γενεύης ἐξαίρεθέντος! Πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθῇ πλεον καλῶς ὁ κ. Σακαρέλλος, καὶ ὅσοι ἱεροκρυφίως δροῦν ὀπισθέν του, καὶ τοὺς ὁποίους καλῶς γνωρίζομεν, ὅτι τὰ ἀρχαῖα παρῆλθον ἀμεταστροπῆ... Ἡ Μόσχα καὶ τὸ Φανάρι προδίδουν φανερώς, οἱ δὲ τοῦ Φιλάρετου ὁμολογοῦν πατερικῶς. Ἀλλὰ πού ταπεινώσις καὶ αὐτογνωσία; Στούς «βαρβαρούς» ῥώσους θὰ ὁμολογήσωμεν πρωτοπορίαν Ὀρθοδοξίας, ἡμεῖς ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ; Φοβοῦμαι ὅτι θὰ πάθωμεν, ὅτι ἔπαθε τὸ ἀρχαῖον Ἰσραήλ...

Ρωσικὴ Σύνοδος καὶ «θεωρία τῶν κλάδων»

Ὡς θὰ ἐνθυμῆται ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὰ πρῶτα

ἄρθρα τοῦ ὁ Ἀθωνίτης ἐχαράκτηρισε τοὺς ῥώσους κακοδόξους, διὰ τὸν ἐξῆς λόγον. Γράφει: «Τονίσαιμε, πῶς στὸ κείμενον αὐτὸ τοῦ ἀφορισμοῦ περιέχονται ἀναμφίβολα πολλὲς καὶ μεγάλες ἀλήθειες. Ὅμως, περιέχεται παραδόξως καὶ μιὰ κακοδοξία, πῶς οἱ αἱρετικοὶ ἔχουν ἱερωσύνην καὶ μυστήρια! Εἰς τὴν προηγουμένην ἀναίρεσιν (φύλλον Νο 19) ὁμιλήσαμε ἱκανῶς περὶ τῆς διαστροφῆς αὐτῆς τῶν λόγων τοῦ ἀφορισμοῦ. Συνεχίζοντες εἰς τὸ παρὸν φύλλον παρουσιάζομεν ἐπίσημα κείμενα τοῦ Μητροπολίτου Φιλάρετου, ὅπου καθαρῶτα ἀπὸ τὸ 1966 αἱ Δυτικαὶ Ὀμολογίαι, χαρακτηρίζονται ὡς ΕΚΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ καὶ ἀνευστηρίων, οἱ δὲ Οἰκουμενισταὶ Φαναρίου καὶ Ἀμερικῆς ὡς ὁπαδοὶ τῆς «Θεωρίας τῶν κλάδων»! Τὰ παραθέτομεν μετὰ χρονολογικὴν σειράν.

Α'. «Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις καὶ τὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων Πατέρων μᾶς διδάσκουν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν διεξάγει διάλογον μετὰ τοὺς ἐκπεσόντας τῆς Ὀρθοδοξίας. Πρὸς αὐτοὺς εἶναι πάντοτε ἐστραμμένος ὁ μονόλογος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κηρύγματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησία καλεῖ αὐτοὺς νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς, ἀρνούμενοι πᾶσαν διδασχὴν ἀντίθετον πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας. ... Ἀλλὰ πᾶσα συμφωνία μετὰ τὴν πλάνην εἶναι ξένη πρὸς ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδοξίας Ἐκκλησίας καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς... Νὰ μὴ εἰσχωρήσῃ τοιαύτη προδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸ περιβάλλον μας». (Ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Φιλάρετου πρὸς Ἀθηναγόραν Κων)λεως, 1966).

Β'. «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησιολογία βασίζεται πάντοτε ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως, ὅτι μόνον Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ὑπάρχει, καὶ ὅτι οἱ σχισματικοὶ, οἱ αἱρετικοὶ καὶ οἱ τῶν ἄλλων θρησκευμάτων εὐρίσκονται ΕΚΤΟΣ ΑΥΤΗΣ.

... Ἐὰν καθὼς ἡ Ὑμ. Σεβασμιότης καὶ ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης διακηρύττετε ὅτι Σεῖς θάινετε πρὸς τὴν ἐπανακτῆσιν τῆς «ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας», τότε τοῦτο σημαίνει ὅτι δι' Ὑμᾶς ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ἀνύπαρκτος. Ἐπομένως δὲ ἡμεῖς ἀναποφεύκτως συμπεραίνομεν ὅτι ΥΜΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΧΕΣΘΕ ΤΗΝ ΘΕΩΡΙΑΝ ΤΩΝ ΚΛΑΔΩΝ».

Συνεπῶς ἡμεῖς θεωροῦμεν καθήκον, ὅπως διαμαρτυρηθῶμεν ἐντόνως κατὰ τῆς διασπρεθλώσεως τοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας πού τόσο ἐπιμόνως γίνεται ἐκ μέρους τῆς Α.Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ τῆς Ὑμ. Σεβασμιότητος. Διαμαρτυρόμεθα κατὰ τῆς «Οἰκουμενικῆς Δοξολογίας» ὡς καὶ κατὰ τῆς ὑπὸ τῆς τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου συμπεριλήψεως ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΠΤΥΧΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΡΩΜΗΣ καὶ πασῶν τῶν ὁμολογιῶν, Ἀνατολικῶν τε καὶ Δυτικῶν... Ἐνὼν ἐσθὲ μετὰ τοὺς ἑτεροδόξους οὐχὶ ἐν ἀληθείᾳ, ἀλλ' ἐν ἀδιαφορίᾳ πρὸς αὐτήν! (Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Φιλάρετου πρὸς τὸν Ἀμερικῆς Ἰάκωβον, 1969).

Γ'. «Ἀλλὰ οἱ Διαμαρτυρόμενοι... ἡ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ, οἵτινες ἐπενόησαν νέας πλάνας, μήπως εἶναι ἐγγύτερον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπ' ὅτι ἦσαν οἱ Ἀρειανοὶ ἢ οἱ ἡμιαρειανοί;...

» Διὰ τὰ κρίνωμεν ὅλα αὐτὰ ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, (δηλ. τὴν συμμετοχὴν τῶν ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν στὸ Π.Σ.Ε. σημ. ἡμ.) ἀρκεῖ νὰ λάθωμεν ὑπ' ὅψιν τὴν ἀντίδρασιν ποὺ θὰ συνήντων ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας. Τίς δύναται νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς περιόδου ἐκείνης θὰ ἐκήρυττεν ἐαυτὴν ὀργανικὸν μέλος κοινωνίας συνενοῦσης Εὐνομιανούς, Ἀνομοίους, Ἀρειανούς, Ἡμιαιρειανούς, Σαβαλλιανούς καὶ Ἀπολλιναριστάς;» (Ἐκ τῆς Α' Ἐπιστ. Πόνου τοῦ Φιλαρέτου, 1970).

Δ'. «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς μέγα ἀριθμὸν ἀποφάσεων τῆς, θεωρεῖ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ὡς αἰρετικούς». (Ἐκ τῆς Β' Ἐπιστ. Πόνου, 1973).

Ε'. «Ὁ πρῶτος Κανὼν τοῦ Μ. Οὐασιλείου δίδει ἕνα καθαρὸν ὅρισμὸν τῆς ἐννοίας τῶν αἰρετικῶν: ... «Αἰρετικούς μὲν, τοὺς παντελῶς ἀπερρηγμένους καὶ κατ' αὐτὴν τὴν πίστιν ἀπῆλλοτριωμένους». Δὲν ἀναφέρεται τοῦτο ἀκριβῶς εἰς τὰς Δυτικὰς Ὁμολογίας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τελεῖαις ἐξ ἐκκοπῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας;...

» Ἡ «Ὁμολογία Θυατείρων» ἀντιθέτως, καλεῖ (τοὺς πιστοὺς) εἰς προσευχὴν μετ' αὐτῶν (αἰρετικῶν) καὶ προχωρεῖ περαιτέρω, ὥστε νὰ ἐπιτρέπῃ στοὺς Ὁρθόδοξους χριστιανούς νὰ λαμβάνουν Ὁ. Κοινωνίαν καὶ νὰ τὴν δίδουν εἰς αὐτούς...

«Ὅθεν μετὰ μεγάλης θλίψεως ὑποχρεούμεθα νὰ δηλώσωμεν, ὅτι εἰς τὴν οὕτω καλουμένην «Ὁμολογία Θυατείρων», ἀντιλαλεῖται ἀπὸ τὴν Κων)λιν οὐχὶ ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ φωνὴ τῆς ὁλοῦν ἐπεκτεινομένης πλάνης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! (Ἐκ τῆς διαμαρτυρίας τοῦ Φιλαρέτου κατὰ Ἀθηνᾶγορου Λονδίνου, ORTHODOX WORD 1976, 1, σ. 9, 11).

Ἡ Ρ. Σύνοδος καταδικάζουσα τὴν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων συμπροσευχὴν τῶν ὀρθόδοξων ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς προσφάτου «λειτουργίας τῆς Λίμης», γράφει:

ΣΤ'. «Ἐν γένει οἱ Ἀποστολικοὶ Κανόνες μίαν θάσιν διαγράφουν διὰ τὴν ἀπόρριψιν θρησκευτικῶν τελετῶν τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὴν ἀίρεσιν ΔΕΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΑΛΗΘΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗ, εἰ μὴ μόνον ψευδὴς τοιαύτη. Τοῦτο συμβαίνει διότι, λόγω τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἑτεροδόξων ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῆς ἱερωσύνης αὐτῶν παύει νὰ ὑφίσταται, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἡ παροχὴ τῶν δωρεῶν τῆς χάριτος παρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν χειροτονίαν ἐπίσης διακόπτεται. Συνεπῶς οἱ κληρικοὶ μὴ αἰρέσεως, ὡς μὴ ἔχοντες χάριν ἐν ἑαυτοῖς, δὲν δύνανται νὰ μεταβιβάσουν ταύτην εἰς ἑτέρους» καὶ ὡς μὴ λαθόντες νόμιμον δικαίωμα διὰ τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων, δὲν δύνανται ἐπομένως νὰ καταστήσουν ἀληθῆ καὶ σωτηριώδη τὰ ὑπ' αὐτῶν τελούμενα μυστήρια! (Ἐκ τῆς προσφάτου Ἐγκυκλίου Ἐπιστολῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρ. Συνόδου, Αὐγούστου 1983).

Ποῖα ἐκ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν διεμαρτυρήθη παρομοίως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων μέχρι σήμερον; ΟΥΔΕΜΙΑ! Ἐν τούτοις οἱ ἀνωτέρω ὁμολογηταὶ ἄνδρες τῆς Ρ. Διασπορᾶς θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Ἀθωνίτου ὡς ὁπαδοὶ τῆς «θεωρίας τῶν κλάδων»!! Εἶναι δυνατόν συνεπῶς νὰ

συνεχισθῇ σοβαρὸς διάλογος ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις ποὺ οὔτε εἰς τὸν κοσμικὸν τύπον δὲν συναντῶνται, καὶ ποὺ μόνον εἰς τὰ σκοτεινὰ ἀρχεῖα τοῦ Βατικανοῦ εἶναι δυνατόν νὰ εὑρῇ κανεὶς σχετικὸν παράλληλον;

* * *

Ἀγωνιῶν νὰ «πιασθῇ» ἀπὸ κάπου στὴν προσπάθειά του νὰ ἐμφανίσῃ τὴν Ρ. Διασπορὰν κακοδοξοῦσα, ἐνεθυμήθη τὴν πρόσληψιν τοῦ προτεστάντου π. Μάρκου ὑπὸ τοῦ Φιλαρέτου ἄνευ βαπτίσματος. Ἡ ἐφαρμογὴ ὁμῶς τῆς οἰκονομίας ἐπὶ μιᾶς α' ἢ β' μεμονωμένης περιπτώσεως, δὲν σημαίνει ὅτι καταργεῖ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸ πιστεύω τῆς ἐνεργούσης τὴν οἰκονομίαν Ἐκκλησίας. Ἐτσι καὶ τὸ νὰ δέχεται κάποιον αἰρετικὸν διὰ χρίσματος, ἀντὶ διὰ βαπτίσεως, ὡς θὰ ἦτο τὸ ἀκριβὲς καὶ σωστόν, δὲν σημαίνει ὅτι ἡ Ρ. Διασπορὰ ἀναγνωρίζει μετὰ τὴν πρᾶξιν τῆς αὐτῆς τὰ «μυστήρια» τῆς Ὁμολογίας ποὺ ἀνήκει ὁ προσδεχθεὶς. Στὴν Β' Ἐπιστολῇ Πόνου τοῦ Φιλαρέτου διαβάζουμε σχετικῶς: «Ἐὰν κατὰ τοὺς ἐπακολουθήσαντας τὸ 1054 αἰῶνας, οἱ Λατῖνοι ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν διὰ δύο διαφορετικῶν τρόπων ἱεροτελεστίας, τοῦτ' ἔστιν διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἢ τοῦ Χρίσματος, τοῦτο ἐγένετο διότι, ἂν καὶ οἱ πάντες ἐθεώρουν τούτους ὡς αἰρετικούς, δὲν ὑφίστατο ἐν τούτοις γενικὸς τις Κανὼν, ἰσχύων διὰ τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν, σχετικῶς πρὸς τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους τῆς εἰσοδοχῆς των».

Καθ' ἡμᾶς εἰς σοβαρὸς λόγος διὰ τὴν ἀνωτέρω σύγχυσιν ἀποτελεῖ καὶ τὸ κείμενον τοῦ ζ' Κανόνος τῆς Β' Οἰκ. Συνόδου, ὅπου ἀναφέρεται εἰς τοὺς προσερχομένους ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ αἰρετικούς. Ἐκεῖ λοιπὸν γράφεται ὅτι διὰ χρίσματος γίνονται δεκτοὶ οἱ: Ἀρειανοί, Μακεδονιανοί... καὶ Ἀπολλιναρισταί. Αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ παρασυρθοῦν καὶ οἱ Ρῶσοι, ὥστε νὰ δέχωνται τοὺς παπικοὺς ὡς Ἀρειανούς. «Ἀλλο ὅμως Ἀρειανοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον τότε κανονικὸν τὸν τύπον τοῦ βαπτίσματος (καὶ οἱ ὁποῖοι τῇ οὐσίᾳ ἦσαν Ἀρειανίσαντες, διότι εἶχον λάθει τὸ βάπτισμα ἀπὸ Ὁρθόδοξους, καὶ ὅρα: Πρωτ. Γ. Μεταλληνοῦ, «Ὁ μολογῶ ἐν βάπτισμα...», σ. 31 ἐξ.) καὶ ἄλλο σημερινὸι παπικοὶ, ὅπου ἔχουν τελείως καταργῆσαι τὸν τύπον τῆς ἀρχαίας βαπτίσεως.

Καὶ διὰ νὰ καταλήξωμεν. Ἐὰν κατὰ τὸν κ. Σακαρέλλον ἡ πρόσληψις αἰρετικοῦ τινος ἄνευ βαπτίσματος καθιστᾷ κακόδοξον καὶ ὁπαδὸν τῆς θεωρίας τῶν κλάδων τὴν οὕτως ἐνεργήσασα Ἐκκλησίαν, τότε τί πρέπει νὰ ποῦμε γιὰ τὴν Κων)λιν καὶ τὴν Μόσχαν ποὺ ἀπεδέχθησαν ὡς κανονικὴν Ἐκκλησίαν τὸν Πατριάρχη; Καὶ ὁ μὲν τὸν Φιλαρέτου π. Μάρκος ἀπεκήρυξε προηγουμένως διὰ λιθέλλου τὰς πλάνας του καὶ προσήλθε εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, οἱ παπικοὶ τί ἔπραξαν, ὥστε νὰ δέχεται τὰ «μυστήριά» τους ὁ κ. Δημήτριος; ΟΥΔΕΝ ΑΠΟΛΥΤΩΣ! Ἐν τούτοις διὰ τὸν κ. Ἀθωνίτην ὁ Φιλάρετος κακοδοξεῖ, καὶ συνεπῶς... ἄκυρος ὁ ἀφορισμὸς του!..

Ποῖοι οἱ ὄντως κακόδοξοι

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ κ. Σακαρέλλος κατεδίκασε τοὺς Ρῶσους τῆς Διασπορᾶς ὡς Οἰκουμενιστάς, θέλησε στὴ συνέχεια σὰν καλὸς δικηγόρος, νὰ ἀθωώσῃ τοὺς πραγματικούς ἐνόχους, γράφοντας: «Καὶ τονίσαμε πῶς τὴν

αίρετική αυτή θεωρία των κλάδων δεν υπάρχει σήμερα ούτε ένας ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος πού νά τήν κηρύττει. Καί ἐπομένως ὑπό τήν ἔννοια αὐτή δεν μπορεί νά θεωρηθῇ οἰκουμενιστής ο ὅ τ ε ξ ν α ς ὀ ρ θ ὅ δ ο ξ ο ς ἐ π ῖ σ κ ο π ο ς! Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συμπεραίνεται ὅτι «ὑπό ἄλλην ἔννοια» μπορεί κάλλιστα νά εἶναι ὅλοι τους ἡ ἡ πλειονότης οἰκουμενισταί!.. Ὡστε οὐδείς ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος κηρύσσει τήν θεωρίαν τῶν κλάδων; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί διακηρύσσει ἀπό τὸ 1920 ἢ περιώνυμος Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 πρὸς τὰς «ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας» τοῦ Χριστοῦ; Δέν θεωρεῖ ὅλας τὰς πανσπερμίας τῶν Δυτικῶν Ὁμολογιῶν Ἐκκλησίας; Ἰσαί μόνον αὐτό; ἀλλὰ καί ἀ δ ε λ φ ἄ ς καί σ υ γ κ λ η ρ ο ν ὁ μ ο υ ς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ; Τί παρὰ πᾶν λέει ἡ θεωρία τῶν κλάδων; Βάσει αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου δεν ἔγινε καί ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία, πρὸς τήν ὁποίαν ἔσπευσαν νά συμμορφωθῶν αἱ περισσότεραι ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, με πρωταγωνιστὴν τήν δύσμοιρον Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν; Βάσει αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου δεν πορεύεται μέχρι σήμερα τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον, ὡς τὸ ἐδήλωσε ἐπισήμως πρὸ ἐτῶν ὁ Ἀθηναγόρας Λονδίνου; Γράφει: «Ὁλη ἡ οἰκουμενιστικὴ καὶ εἰρηνιστικὴ ἐνέργεια τοῦ Οἴκου-μενιστοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου, οὐδέν ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ σ υ ν ἔ χ ε ι α τ ῆ ς Ἐ γ κ υ κ λ ῖ ο υ τ ο Ὑ 1920, ἐπεκτεινομένης πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ πραγματικότητας».

Ὁ δὲ οἰκουμενιστὴς ἐπίσκοπος Περιστερίου Χρυσόστομος, ἀναφερόμενος προσφάτως εἰς αὐτὴν δεν ἐδήλωσε ὅτι πρέπει ν' ἀποτελῇ «τὸν Καταστατικὸν χάρτην τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἀ μ ε τ α κ ῖ ν η τ ο ν θάσιν διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν»; Καὶ ταῦτα ἐν ἐπισήμῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περιοδικῷ; (ΘΕΟΛΟΓΙΑ, 1982, σ. 62 ἐξ.).

Μήπως πάλιν τὸ Π.Σ.Ε. δεν ἔχει ὡς θάσιν καὶ θεμέλιόν του τήν ἀνωτέρω θεωρίαν; «Ἡ σπονδυλικὴ στήλη καὶ ὁ θεμέλιος λίθος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται τὸ ὅλον ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδόμημα (τῆς Οἰκ. Κινήσεως) εἶναι αἱ ἀκραίονες περὶ Ἐκκλησίας προτεσταντικαὶ ἀρχαί, συγκεκριμένως δὲ ἡ περὶ ἀοράτου Ἐκκλησίας ἐκδοχὴ καὶ ἡ δ ι α θ ὅ η τ ο ς θ ε ω ρ ῖ α τ ὠ ν κ λ ἄ δ ω ν», γράφει ὁ Καθηγητὴς κ. Α. Θεοδώρου. Κατὰ τήν θεωρίαν αὐτήν, σημειώνει ὁ ἴδιος, «ὅλαι αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι... αἱ διϊστώνονται ἀλλήλων ἐν τῇ πίστει ἀνήκουν ΕΝ ΙΣΩ ΜΕΤΡῳ εἰς τὴν μίαν, Ἀγίαν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ», ἡ ὡς ἀνωτέρω θεωρία «ἀποτελεῖ τὴν πεμπτοσύαν τῆς ὕλης ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως τοῦ Π.Σ.Ε.»! Αὐτὴν τὴν ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν δεν ἐπικροτεῖ καί ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι πού μετέχουν ὡς ὀργανικά μέλη εἰς τὸ ἀνωτέρω Συμβούλιον, πλὴν τῆς Ρ. Διασπορᾶς; Ὁ πάπας ἠρνήθη νά πέσῃ τόσο χαμηλὰ καὶ νά γίνῃ... κοπέλι τῶν Προτεσταντῶν, ὅπως ἔγιναν οἱ Ὁρθόδοξοι... Εἰς αὐτὸ τὸ αἰρετικὸν Συμβούλιον δεν ἠὐχθή «μακράν καὶ εὐλογημένην ἐφ' ἐξῆς πορείαν» ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς πατριαρχείας του ὁ κ. Δημήτριος, ἐπὶ

εὐκαιρίᾳ τῶν 25 χρόνων τῆς... αἰρετικῆς διακονίας του;

Τί σημασία μπορεί νά ἔχουν αἱ δηλώσεις τῶν Ὁρθόδοξων πού κάποτε ἐγίνοντο (1961), καὶ τότε οὐχὶ ἐν τῇ ὀλομελείᾳ τοῦ Συμβουλίου, ὅτι «ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δεν εἶναι μία ὁμολογία» ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία, ἀφοῦ ἐν συνεχείᾳ τὸ ἡ ρ ν ο ὕ ν τ ο διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν εἰς αὐτό; Καὶ ποῖος τοὺς ἔδωσε σημασία; Ἀπλῶς ἐγέλασαν διὰ τὸν... ζῆλον τῶν καὶ οὐδὲν πλέον. Ὅταν ὁμως ὁ πάπας τὸ 1969 ἐπεσκέφθη τὸ Π.Σ.Ε. εἶπε: «Τὸ ὄνομα ἡμῶν εἶναι Πέτρος, ἡ δὲ Γραφὴ λέγει εἰς ὑμᾶς ποίαν ἔννοιαν ἠθέλησεν ὁ Χριστὸς νά ἀποδώσῃ εἰς τὸ ὄνομα αὐτό...» καὶ τοὺς ἀφῆκε στὰ Συμβούλιά τους!, ἐνῶ ἡμεῖς τρέχομεν ὀπισθὲν τοὺς καταμολυνόμενοι μετὰς συμπορευχᾶς εἰς τὰς αἰρετικὰς «Λειτουργίας» τῶν, μετὰ ἀποκορύφωμα τὴν περυσινήν «Λειτουργίαν» τῆς Λίμης εἰς Βανκούβερ τοῦ Καναδά, ὅπου καὶ Ἰνδιάνων εἰδωλὸν ὕψους 17 μέτρων εἶχον ἀνῴψῳσαι, εἰς δὲ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἰακώβου Ἀμερικῆς ἀφέθησαν οἱ π ἄ ν τ ε ς ἐλεύθεροι νά προσέλθουν εἰς τὴν Κοινωνίαν...

Ἡ εἶναι δυνατόν νά ἔχουν καμμίαν θαρύτητα αἱ θεατρικαὶ δηλώσεις Δημητρίου καὶ Νικολάου τὸ 1973 στὴν Κων(σταντι)ν, ὅταν π ρ ῖ ν καὶ μ ε τ ἄ ἀκριβῶς ἀπὸ αὐτὲς πράττουν καὶ ὁμολογοῦν ΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ; Ἡ μήπως δεν εἶναι αὐτὸ τὸ σύστημα τῶν αἰρετικῶν; Λίγη ἀλήθεια πού καὶ πού, ὥστε νά καταπίνουν τὴν πλάνην εὐκολώτερον οἱ ἀπλοὶ ὁπαδοὶ τους...

Ἀλλὰ γιατί νά λέμε πολλὰ; Ἄν θέλουν οἱ διάφοροι δικηγόροι τύπου Ἀθωνίτου νά μᾶς πείσουν ὅτι οἱ ἐπίσκοποι τῶν ὀρθόδοξων, ὑπάρχει ἕνας εὐκολὸς καὶ σύντομος τρόπος νά μνηθεύσῃ τὴν Σύνοδον τοῦ Φιλαρέτου. Δεν ἐννοοῦμεν νά ἀναθεματίσουν τοὺς οἰκουμενιστάς, διότι δεν μᾶς ἔχουν συνηθίσει σὲ κάτι τέτοια μεγαλεῖα οἱ Ἑλλαδικοὶ ἐπίσκοποι αὐτοὶ μέχρι... Μαγδαληνῆς καὶ Σπετσῶν ἐπεκτείνουν τὶς καθαιρέσεις, τοὺς ἀφορισμοὺς καὶ τοὺς ... ἀ π ο σ χ η μ α τ ῖ σ μ ο ὕ ς τῶν, διότι καὶ μέχρι ἐκεῖ ἔφθασαν διὰ τοῦ Συνδικτοῦ τῶν δικαστηρίων τὴν 12ην Μαρτίου 1984, κατὰ τριῶν μοναζουσῶν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίων Πάντων Σπετσῶν! Ἀναθίωσις δηλαδὴ τῶν χρόνων τῆς εἰκονομαχίας!.. Ἀς γράψουν ὅ,τι ἔγραψε ὁ Φιλάρετος ἀπὸ τὸ 1966 κατηγορῶν τὸ Φανάρι διὰ τὴν π ρ ο δ ο σ ῖ α ν του καὶ τοὺς παπικοὺς ἀποδεικνύων ἄ ν ε υ μ ο σ τ η ρ ῖ ω ν, καὶ τότε συνεχίζομεν γιὰ τὰ παρακάτω... Ἰδοὺ, λοιπόν, ἡ Ρόδος, Ἰδοὺ καὶ τὸ πῆγμα.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον», πού παρέχει τὶς στήλες του διὰ νά ὑβρίζωνται μετὰ τὸν πλέον ἀπαίσιο τρόπον οἱ ἀγωνιζόμενοι κατὰ τῆς αἵρέσεως ὀρθόδοξοι πιστοὶ Ἑλλάδος καὶ Ρ. Διασπορᾶς, λυπούμεθα εἰλικρινῶς διὰ τὴν μεγάλην του πτώσιν. Δεν ἔχομεν πλέον οὐδὲ μίαν ἀ μ φ ι β ο λ ῖ α ν ὅ,τι πρόκειται περὶ ἐ γ κ α τ α λ ε ῖ ψ ε ω ς Θεοῦ, τὸ ὅποιον φαίνεται πολὺ ἐκδηλᾶ ὅτι ἔχουν πάθει πρὸ ἱκανοῦ χρόνου καὶ οἱ μισθωτοὶ ψευδοποιμένες του...

Ἀλλὰ θὰ συνεχίσωμεν.

Θ. Μ.

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Καλλίνικος — Καψάλα — 63086 Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Συνδρομὴ: προαιρετική.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος - Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα — Τ.Τ. 105 53 — Τηλ. 32.16.295